

SEDAM GLAVNIH GRIJEHA

Sara Jelić, 4.d

tsoloho

Mršava je žena, oronuloga lica,
izraženih kostiju i dugih trepavica.
Pod hrđavom krunom iskrivio se vrat,
nekad zlatnom haljinom omotan hrbat.
Hod joj bahat, uzvišen, drzak,
cio ljudski rod joj mrzak.

„Čovječanstvo nek' mi ne prilazi blizu,
ni tijela sjenci, ni kose mirisu.“

Strši joj iz kože kost pokoja,
K'o da želi pobjeć' iz smrtnih povoja.
Krvave oči pakosno glede
dok ruka kobnu spačku prede.
Kao pijanica zemljom tetura,
no i njoj će otkucati posljednja ura.

tsotrkš

Vitak mladić, izopačenog lica,
sjajnog oka, visokih jagodica.
Kud on hodi, tud' džepovi zveče,
pocrnjelo zlato, dlanovi gnječe.
Prstenja, narukvica, ne zna im se broj,
slijepljena kosa, a pod noktima gnoj.

„Klonite se mene, lopovske ruke!
Siromah sam, imam samo bolne jauke.“

Lice mu se razvuče u podsmijeh grub,
Međ' usnama mu virka zlatan zub.
Jednom rukom novce stišće, drugom uvijek prosi,
tri halje na njem vise, a tabani mu bosu.
Kad padne noć, tada će na hrpu zlato skupiti,
Možda s blagom uspjeh će ljudskost sebi kupiti.

tsondulb

U poderanim dronjcima utvara je ta,
zapetljane kose i prljava sva.
Cijeli život u blatu puza,
lice oprano rijekom suza.
Danima, noćima, bez smisla trabunja,
svaku želju tijela ispunja.

„Dajte još, još mi dajte,
nije mi dosta, ne prestajte!“

Bez razuma je, njome tijelo vlada,
olakšanje, užitak njoj je naslada.
Ništa zemaljski život neće dati,
što od njene ruke neće nastradati.
Teške njene okove, u one dane,
rastopit će zora, kad pukne, kad svane.

tsivaz

Vrijeme je u njenom licu utabalo pute,

unutarnja bol joj žustro trese prste krute.
Ako nekad slučajno joj netko bliže kroči,
odmah lete svuda, skaču, lopovske joj oči.
Međ' bijelom puti, zlatnom kosom, glasa k'o u grlica,
najviše bi voljela ukrast' osmijeh s lica.

„Zašto bi svijet bio sretan kad ja u tuzi tonem?
Zašto bi tko hodat' mog'o kad zbog godina ja klonem?“

Kuka ona, jada se kroz večer pa do jutra,
gnoj na duši, srcu nosi i trune iznutra.
O pravednome čovjeku slagat će svašta,
ne bi li se zasitila njena grud tašta.
Od začetka svega svijeta u njoj živi tama,
krajem vijeka rastrgat će ona sebe sama.

tsotidrs

U ognju tijelo gori, slijeva,
sprijeda, straga, zdesna, slijeva.
Obje ruke koplja nose,
glava - munje mjesto kose.
Vruć joj dah i otrovan, a pogled kosti ledi,
gdje drugom leži kratak jezik, njojzi zmija sjedi.

„Oprost srcu mom ne godi!
Deri, reži, sijeci, bodi!“

Kao crni stijeg za njom, dugi plašt vijori,
osvetnika njeguje, a pobožnoga kori.

Oko nogu omotano otrovno je trnje,
pod čelom leže mračne oči i od noći crnje.
Razdor zemljom stvara, širi, Bogu dane trati,
nestat će i njezin glas, u prašinu se vratit'.

u tsonerejmuen

učip i ulej

Gnusna je pojava ovoga stvora,
širok je i visine poput najviših gora.
Koža mu se prelijeva k'o vodopad bez kraja
i nikada ga nećeš vidjet' praznog naručaja.
Jezik mu je dugačak – oko grla omotan,
nepokretan sjedi, beživotan, samotan.

Korom kruha može svatko njemu da se dodvori,
uvijek punog grla sjedi, ova zvijer ne govori.

Dok usni otvor žurno puni, bezdušno on zuri,
niz debeo i kratak vrat, uvijek slina curi.
S tri reda zubi žvače, na tijelu troja usta,
trulo meso brzo guta, loče vina gusta.
Nikakvu kontrolu nad sobom više nema,
no uskoro će vječnim snom, kao i svi, zadrijemat'.

tsonejil

Toliko dugo nepomičan, bezvoljan
kao kroz živi pijesak, u bezdan, trom, tone.

„Dosta, ne mogu više,
i ovo što napisah, za me je previše.“